

 Bohové a hrdinové starého Řecka

PENTHEUS

Staré řecké báje a pověsti

Eduard Petiška

online

PROMÉTHEUS	POTOPA	FAETHÓN	ORFEUS
Založení Théb	PENTHEUS	MIDAS	TANTALOS
NIOBA	PELOPS	O ZLATÉM ROUNU	IÁSÓN A MÉDEA
HÉRAKLES	PERSEUS	DAIDALOS A IKAROS	THÉSEUS
SISYFOS	BELLEROFONTES	MELEAGROS	OIDIPUS A ANTIGONA
FILEMON A BAUCIS	ERÓS A PSÝCHÉ	GÝGES A PRSTEN	TROJSKÁ VÁLKA
ORESTES	ODYSSEOVY CESTY	POSLEDNÍ PŘÍBĚH BEZ KONCE	Staré řecké báje a pověsti (komplet)

Staré řecké báje a pověsti v PDF - stiskněte tlačítko **Uložit do PDF** na boční liště. (Pokud se to nepovede napoprvé, obnovte stránku - např. tlačítkem F5)

Mohlo by vás zajímat:

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

STARÝ ZÁKON pro mládež

Thébský král Pentheus byl synem Kadmovy dcery a jednoho z oněch pěti vítězů, kteří zbyli naživu z dračí setby. Nezapřel krev svého bojovného otce. Těšil ho jen pohled na dobře vyzbrojené válečníky. Ze všech lidí miloval nejvíc ty, kdo dovedli nejdál vrhat oštěp, a ze všech věcí měl nejraději meč, na němž neosychala krev. Řinčení zbraní mu bylo nejsladší hudbou. Vším ostatním opovrhoval. Znal radost, ale jen radost z boje, znal veselí, ale jen kruté veselí válečníků, a dopřával lidem volnost, ale jen v nepřátelském území, kam přišli se zbraní v ruce. Neuznával bohy, pohrdal věštbami a spoléhal jenom na zbroj a na silné paže.

Ale i do této chmurné krajiny válečných příprav a násilí přitáhl se svým průvodem veselý bůh radosti, volnosti a vína. Bakchus nebo Dionýsos mu říkali. Přijel do blízkých hájů na vozíku taženém tygry, obklopený družinou mužů a žen, a všichni chválili zpěvem a tancem radosti života. Mezi nimi poskakovali satyrové, bůžkové s lidskou hlavou a špičatýma ušima. Jejich kozlečí nohy s kopýtky dusaly do taktu veselé písně.

Mnoho thébských žen si rozpustilo vlasy a spěchalo za Dionýsovou družinou do lesů. I mužové ověnčení břečtanem opouštěli město a odcházeli k Dionýsovi vzdát chválu životu.

Když se o tom dověděl Pentheus, hněvivě vybuchl. Nechápal, jak mohou muži zapomenout na zbraně a přidávat se k Dionýsovi. Pro něho nebyl Dionýsos bohem, ale zbabělým podvodníkem, který neumí vládnout mečem, nedovede jezdit na koni ani bojovat. Nenáviděl volnost a veselí, a zpěv a tanec

pokládal za zženštilost. Jaképak oslavy života, přemítal zlostně, život má cenu jen tehdy, můžeme-li jej nasadit za vítězství v bitvě.

Zavolal služebníky a vydal jim rozkaz:

„Běžte do lesů! Jakýsi Dionýsos chce dobýt Théb zpěvem a tancem. Bylo by mi opravdu milejší, kdyby jich někdo dobyl ohněm a železem. Běžte a přiveďte mi toho Dionýsa v poutech!“

Zdělili se starci, když uslyšeli tu řeč, a slepý věštec Teiresias varoval pošetilého krále. Pentheus neustoupil. Jeho vztek se řtil s hukotem a bez rozmyslu jako prudký horský potok, a kde se mu někdo postavil do cesty, vzkypěl a zpěnil se, jako když potok narazí na kámen, který mu vadí v toku.

Sluhové se zanedlouho vrátili a vlekli za sebou neznámého muže s rukama spoutanýma na zádech.

„Tenhle že je Dionýsos?“ rozkřikl se král Pentheus.

„Dionýsa jsme nenašli,“ omlouvali se služebníci pokorně králi, „vedeme jen jednoho z jeho průvodců.“

„Ať jsi kdokoliv,“ rozhodl Pentheus, „zemřeš pro výstrahu těm druhým. Dříve mi však pověz, proč jsi Dionýsa oslavoval.“

„Jsem Akoites,“ vyprávěl bez bázně mladý muž, „otec mi nezanechal ani pole, ani býky. Byl jen chudý rybář, moře mu dávalo živobyčí. Tak i mně zanechal jen tu vodu. Ale já nechtěl rybařit stále na stejném břehu. Vydal jsem se na moře, naučil jsem se vést loď podle hvězd a stal jsem se lodníkem. Jednou jsme přistáli u neznámého pobřeží, abychom nabrali čerstvé pitné vody. Vystoupil jsem na návrší a obhlížel jsem krajinu. Tu spatřím lodníka, jak vleče k naší lodi nějakého cizího hezkého chlapce. Chlapec se potácel jako zmožený spánkem nebo vínem. Oděv i tvář toho hochy byly tak zvláštní, že jsem ani na chvíli nepochyboval o tom, že je to nějaký bůh. Ale plavci se mi vysmívali a těšili se, že chlapce prodají do otroctví. Za takovou pěknou kořist prý jistě dostanou spoustu peněz. Dostal jsem se s nimi do hádky a křikem se vzbudil i chlapec, který do té chvíle vyspával na palubě. Promnul si oči a zeptal se: vrší a obhlížel jsem krajinu. Tu spatřím lodníka, jak vleče k naší lodi nějakého cizího hezkého chlapce. Chlapec se potácel jako zmožený spánkem nebo vínem. Oděv i tvář toho hochy byly tak zvláštní, že jsem ani na chvíli nepochyboval o tom, že je to nějaký bůh. Ale plavci se mi vysmívali a těšili se, že chlapce prodají do otroctví. Za takovou pěknou kořist prý jistě dostanou spoustu peněz. Dostal jsem se s nimi do hádky a křikem se vzbudil i chlapec, který do té chvíle vyspával na palubě. Promnul si oči a zeptal se: ‚Kde to jsem? Kam mě vezete?‘

A kam bys chtěl?‘ posmívali se mu lodníci, jen řekni, kam chceš, a my tě tam odvezeme.’

‚Odvezte mě na ostrov Naxos,‘ odpověděl hoch, ‚tam jsem doma.’

Zamířil jsem tedy v tu stranu, kde ležel Naxos. Ale plavci mě odstrčili. Sami se ujali kormidla a řídili loď v opačnou stranu. Nechtěli splnit slib a vezli chlapce do otroctví.

Prosil jsem je, aby nerušili daný slib. Smáli se a řekli mi, abych se staral o sebe, o kormidlo že se postarají sami. Také chlapec poznal, že loď zamířila jinam, a předstíral pláč a žádal je znovu, aby ho odvezli na Naxos. Pláč a prosby jako by jen poháněly vesla dál od chlapcova domova.

Náhle se však stala podivuhodná věc. Přísahám ti, králi, že mluvím pravdu. Náhle se loď zastavila, ačkoli nebyla zakotvena a lodníci se opírali do vesel, co měli sil. Spustili plachty a znovu veslovali, až se z nich lil pot. Přemýšlím, čím by to mohlo být, a spatřím div. Z vln vyrážejí šlahouny břechtanu a ovíjejí jako hadi vesla, drží je pevně a plazí se po veslech vzhůru. Už drží břechtan všechna vesla a pne se po stožáru výš, celá loď obrůstá listím. Na přídi stojí chlapec v celé slávě, ověnčen révovými listy,

obklopen tygry a pantery. Byl to sám bůh Dionýsos.

Podívám se na vyděšené lodníky a vidím, že začínají na těle tmavnout, paže se jim zkracují a na kůži jim narůstají šupiny. Mění se mi před očima v delfíny a jejich hladká těla se smekají z paluby jedno za druhým do mořských vln. Z dvaceti lodníků jsem zbyl na lodi sám a s úzkostí jsem čekal, kdy se také mně promění ruce v ploutve a kdy mě přijme moře.

Ale Dionýsos se na mne podíval s úsměvem a vyzval mě, abych se chopil kormidla. Zamířili jsme na Naxos a tam jsem vstoupil do jeho služeb.“

„Dost!“ ozval se král Pentheus. „Už mám dost tvých pohádek. Pryč s tebou do vězení a na mučidla!“

Strážci odvedli zajatce do vězení a šli přichystat nástroje k mučení. Zatím však, co je chystali, otevřely se dveře žaláře a neviditelné ruce zbavily vězně okovů. Když se strážci vrátili pro svou oběť, bylo vězení prázdné.

K Dionýsovi odešla pak i králova matka a jiné ženy z paláce. Rozezlený Pentheus se vyřítil z paláce za nimi. Chtěl vlastní rukou potrestat Dionýsovy přívržence. Cestou byl stížen zvláštním šílenstvím. Spatřil na obloze dvě slunce, a když se ohlédl, spatřil za sebou dvě města místo jednoho. Stromy, louka, skály — všechno se mu míhalo před očima. Slyšel smích a zpěv veselící se Dionýsovy družiny, ale nerozpoznal, kde jsou lidé, kteří zpívají. Doprávoral k vysoké sosně, roztřesenýma rukama se chytil větví a vyšplhal se nahoru. Myslí, že bude mít shora lepší rozhled.

Ovzduším se rozlehl hromový hlas:

„Podívejte, tam na sosně sedí náš největší nepřítel.“

Celá Dionýsova družina pohlédla vzhůru. Opojeni vínem a očarováni Dionýsem nepoznali krále a domnívali se, že ve větvích sosny sedí nějaký dravec. Začali házet na vrchol sosny kamení a větve a tak dlouho ryli kameny a dřevy kolem stromu, až obnažili kořeny a sosna padla k zemi i s králem Pentheem.

Všichni se na něho vrhli s holemi a počínali si, jako by král byl divá šelma. I králova matka, zaslepena Dionýsem, bila svého syna.

Tak zahynul král Pentheus, a lidé ho nelitovali. Vrátili se k prostému způsobu života a jen na jeho obranu brali do rukou meč.

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

<https://cesty.in/pentheus>

Last update: **2024/05/30 18:50**

